

ERIC-EMMANUEL SCHMITT
HELMİ İ DASHURISË
ROMAN

BOTİMET TOENA

ERIC-EMMANUEL SCHMITT

HELM I DASHURISË

roman

Përktheu nga origjinali frëngjisht
Amantia Kapo

BOTIMET TOENA
Tiranë, 2017

Autori: Eric-Emmanuel Schmitt (Erik-Emanyel Shmit)
Titulli në origjinal: Le poison d'amour
Botoi në frëngjisht: Editions Albin Michel

Botuese: Irena Toçi

Kryeredaktore: Sonila Kapo
Redaktore: Anrila Spahija
Korrektore letrare: Petrina Ago
Përkujdesja grafike: Elida Stafa
Kopertina: Albana Kura Gega

ISBN 978-9928-235-59-6

© Editions Albin Michel, Paris 2014

© *në shqip* Botimet Toena

Të gjitha të drejtat janë të rezervuara. Nuk lejohet shumëfishimi me asnjë lloj mjete apo forme, as me fotokopje, pa lejen me shkrim të mbajtësit të copyright-it.

BOTIMET TOENA

Rr. "M. Gjollësia", K. Postare 1420, Tiranë

Tel.: + 355 4 22 40 116

E-mail: redaksia@toena.com.al

botimet.toena@gmail.com

[Http://www.toena.com.al](http://www.toena.com.al)

“Dashuri, më jep forcën tënde
dhe kjo forcë do të më shpëtojë.”

Shekspir, *Romeo dhe Zhulieta*.

Ditari i Julias

Vishem, lyhem, jam vajza më e lumtur në botë, sepse do të takohem me shoqet, ndërrohem, parfumohem, ndërrohem, ndërrohem, lyhem, dal, kthehem me vrap në dhomën time, ndërrohem, kreh flokët, ndërrohem, ndërrohem dhe pastaj ia plas të qarit: shumë e shëmtuar, do të qëndroj në shtëpi! Askush nuk ka vuajtur kurrë ndonjëherë kaq shumë sa unë...

E mbytur në lot kontrolloj telefonin për të parë nëse shoqet e mia janë shqetësuar për mua. Asgjë. Asnjë mesazh. Askënd nuk e merr malli për mua.

Kështu, papritur, vendos të pi një grusht me ilaçe gjumi. Rrufeshëm ngjitem t'i marr në dhomën e

gjumit të mamasë - shtëpia është imja sonte, e gjithë familja po darkon te gjyshja. Në momentin që do ta gëlltisja koktejin fatal, më shkoi nëpër mend java e tmerrshme në klinikë, dimrin e kaluar, dhe hoqa dorë. Tentativa paraardhëse për vetëvrasje më shëroi nga vetëvrasja: ndjeva shumë dhimbje.

Në vend që të vrisja veten, mbarova kutinë e akullores me gështenja, që ndodhej në frigorifer. Atë me vanilje, gjithashtu. Edhe atë me luleshtrydhe.

Në orën nëntë telefoni im gumëzhin nga thirrjet e vajzave, të cilat janë të alarmuara që nuk më gjetën në *Balmoral*, selia jonë, dhe kuptoj se kjo është ora e vërtetë e takimit, e jo ora shtatë si mendoja.

Rafaela, Anushka dhe Kolomba nuk më kanë tradhtuar, nuk jam më e vetme mbi dhé.

Në asnjë mënyrë nuk mund të dal në këtë gjendje, sidomos pas pushimeve. Oh, çfarë mbrëmje e suksesshme, fytyrën e kam të mbufatur nga dënësia dhe nesër do të jem më e trashë sesa një lopë.

Ditari i Anushkës

Sot në mëngjes përfitova nga ato tri orë që isha vetëm për t'u kyçur në dhomën e prindërve dhe të hetoja veten në pasqyrën e vetme, të madhe, të apartamentit tonë.

Nuk bënte ftohtë, por, të zhvishesha në këtë dhomë, ku zakonisht endem e veshur, më shkaktoi gjithsesi të dridhura.

U përpoqa ta këqyrja veten pa paragjykime, ju betohem! E, pra, e thënë sinqerisht dhe duke qenë asnjëherë, nuk ngjaja aspak me çka do të dëshiroja...

Së pari, pashë një të panjohur. Vajza me këmbët si X, me krahët shumë të gjatë, me gjoksin e paekuilibruar, me seksin që e fshihte pas gishtave të saj të hollë, nuk kishte asnjë lidhje me Anushkën, me Anushkën që jam, ose më mirë që isha, atë që kam njohur gjithmonë.

Për më tepër, pasqyrimi që kisha para syve nuk i ngjante një të rritur. Oh, jam dakord ta lë fëmijërinë, por me kusht që të bëhem grua. Jo kështu! Më duket vetja si njeriu-majmun. Çdo gjë ka marrë për kot, pa u kujdesur për të ruajtur simetrinë, nuk është harmonike, vjen erë, merr ngjyra absurde dhe është e mbuluar me elemente parazitare. Me pak fjalë, sekretoj qime, puçrra, dhjamë dhe erë.

Jeta ime po fillon ters. Është e pamundur të joshësh me një trup të tillë të rënduar, edhe nëse rregullohet ndopak! Shpëtimi im i vetëm është thënia që konfirmon se “të gjitha shijet janë në natyrë”. Po, një ditë, ndoshta do të has një djalë që të jetë aq budalla sa t’i dukem e pranueshme. Po, a do të më pëlqejë mua ai gomar?

Ky konfrontim me veten më fundosi përfundimisht. Duhet të them se, pasi u pashë mirë e mirë nga përpara, e këqyra veten edhe nga kënde të tjera - anash, pas, lart-poshtë - duke mbledhur në dhomë gjithë pasqyrat që ndodheshin në shtëpi dhe duke i varur ato ku të mundja. U shtrembërova nga të gjitha anët, më shumë se një gjimnaste kineze, pastaj bëra sikur po zbuloja rastësisht veten duke ecur shpejt drejt pasqyrës.

Babi, i cili bën vazhdimisht shaka, e quajti dje adoleshencën “revolucionin e qimeve”. Sapo qimet nxjerrin kokën, çdo gjë ndryshon. Është e vështirë të njohësh veten, qoftë fizikisht apo mendërisht. Pyetjet vërshojnë. Kush jam unë? Pse jetojmë? Ku po shkoj? Si më shohin njerëzit? Babi argumenton se kjo është rrëmuja më e madhe e njerëzimit, universale, e për të cilën nuk flitet shumë. Nuk e ka gabim, edhe pse nuk gjej dot asgjë për të qeshur në këtë mes.

Mirë, trekëndëshi i murrme nën bark, në rregull, por qimet që dalin nga sjetullat, jo, të lutem, janë të padobishme! Po pushi mbi buzë, si do të transformohet?

E tronditur, sistemova rrëmujën që kisha bërë në dhomën e prindërve dhe bëra një dush se po djersitesha si derr. Kur po thahesha, mora kremin e depilimit të mamit dhe e vendosa në sjetulla dhe nën hundë. Te sjetullat funksionoi si duhet. Ndërsa buza e sipërme u bë flakë e kuqe, u ënjt dhe filloi të më kruhej! Tani

ngaj si një rosë me sqep të flaktë. Kisha shpresa që ënjtja do të qetësohej para kthimit të mamit dhe vëllait. Në ëndërr po! Kur i dëgjova që hapën derën, e bëra errësirë dhomën time, gjoja se po shihja një film, por mami nuk mund rrijë pa më bezdisur dhe e vuri re problemin tim në mënyrë të pashmangshme.

I thashë që kisha ngrënë portokall dhe se lëkura më kishte acaruar buzën - mbaj mend se kjo gjë ka ndodhur një herë kur isha njëmbëdhjetë vjeçe.

Mami më vështroi me vëmendje pa thënë gjë. Kohët e fundit shoh se në sytë e saj kalon një hije e errët dhe jotransparente, kur përpiqem të mbroj turpin tim duke gënjyer. Ose nuk mashtrohet ose mendon se jam e çmendur.

Ditari i Kolombës

Dashuria godet gjithmonë rastësisht. Një djalë hyn në *Balmoral* dhe unë ndiej sikur një plumb më ka qëlluar drejt e në zemër. Kam vapë, digjem, shembem, viktimë e sulmit, e plagosur nga surpriza, jam një dëm anësor. Nuk varet nga unë! Ndonjëherë, djali as që nuk më ka parë, vështron diku larg, ecën përpara duke u tundur, përkëdhel flokët, i qesh një kameriereje apo i flet ndonjë shoku në anën tjetër të sallës, dhe unë plas, thyhem, gëlltis breshërinë e plumbave.

Jam muri i ekzekutimit, një fasadë e Damaskut, muri rrethues i Ramallahut.

E urrej dashurinë. Dua të rebelohem kundër saj. Nëse dashuria do të thotë vuajtje, të humbësh kontrollin, të bëhesh skllav, unë nuk dua të dashuroj.

Parapëlqej sulmin. Preferoj të provokoj.

Dua paqe, jo luftë. Megjithatë, në rast se lufta do të ishte e pashmangshme, jam gati ta bëj.

Meshkujt nuk kanë për të më vënë përfund; jam unë ajo që do t'i vë përfund.

Ditari i Rafaelës

Djemtë nuk janë të interesuar për mua. Më mirë kështu, se as ata nuk më interesojnë.

Çka u kërkoj, është të kalojmë momente të këndshme, të jenë me humor, të gjallë, të bëjnë zhurmë sapo të dalim e të pimë shumë.

“Rafaela është shoqja ime më e mirë!” Këtë e thonë të gjithë.

“Rafaela është vajzë e paparë: nxënësja më e mirë në klasë dhe vajza që ka më shumë qejf të bëjë festa.” Kjo gjë i habit... Duhet gjithashtu të them se djemtë e shkollës së mesme “Marivaux”, që kalojnë natën duke kërcyer, pirë duhan dhe duke u dehur, janë ata më të dobëtit në mësimet e që

në bankë janë të shkathët vetëm për të fjetur. Sa të brishtë që janë djemtë!

“Gjithkush është shok me Rafaelën. Është e pamundur të mos merresh vesh me të.” Prej vitesh e dëgjoj këtë refren. Pra, pse ndihem kaq e vetmuar kur të gjithë më gjykojnë kaq të famshme?

E teprova! Jam me fat që kam shoqe, shoqe të vërteta, Julian, Anushkën dhe Kolombën, përndryshe bisedat me të ngjashmet e mia do të kufizoheshin vetëm në informacionet mbi shkollën, apo “Të të qeras me një gotë?” dhe “Do të vish të kërcesh?”. Por edhe në sytë e tyre, unë mishëroj një qenie të rrallë, nxënësja më e mirë e klasës, së cilës i pëlqen të argëtohet. Në familjen time, megjithatë, parapëlqehet të shkohet në kafene dhe klube nate, pa kompromentuar jetën profesionale.

A jam normale?

“Rafaela është shoqja ime më e mirë!”

Jonormale?

“Rafaela është shoqja ime më e mirë!” Këtë e thonë të gjithë.

Ditari i Anushkës

- Çfarë do të thotë shoqe e ngushtë? - më pyet Tiboja.

- Në rastin tim, është Kolomba, Julia dhe Rafaela.

- Jo, ti nuk e kuptove: kë quan shoqe të ngushtë? Çfarë do të thotë kjo për ty?

Herë pas here im vëlla më habit: është vetëm dymbëdhjetë vjeç dhe bën pyetje si të ishte profesor. Dhe kështu, e thumbuar nga habia, i përgjigjem:

- Shoqja ime e ngushtë jam unë, por edhe më e mirë.

- Faleminderit.

Ma kthen kurrizin dhe shkon tek e dashura e tij që quhet Zoe, dymbëdhjetë vjeçe gjithashtu, e që e ka kapur që në fillim të shkollës.

Jo keq, përkufizimi im, apo jo? Rafaelën, Julian dhe Kolombën, i konsideroj si vetja, idealet e vetes sime, vetja që nuk ka të metat e mia. Kjo është arsyeja pse i dua ato.

Do të shihemi të gjitha së bashku nesër!

Babi do të thoshte: “A nuk është e bukur jeta?”.

Ditari i Kolombës

Oh, çfarë dite e mrekullueshme! Për të shfrytëzuar më mirë lirinë tonë para se të fillojë shkolla, Julia, Rafaela, Anushka dhe unë u mbledhën te *Balmoral*, pastaj, meqë nuk kishte njeri - shokë që frekuentojmë - shkuam tek ura e Arteve.

Vitin e kaluar u propozova të vinim dryna me inicialet tona, por nuk mora asnjë reagim prej vajzave; edhe pse asnjëra prej nesh nuk guxoi të deklaronte se donte ta ruante këtë ide për momentin që do të dilte me një djalë. Normale, ura e Arteve u hap krahët çifteve, ajo simbolizon përkushtimin e ndjenjave! Por, në qoftë se ne mbetemi të mbërthyerë në këtë perspektivë, rrezikojmë kalbjen. Rrugës mbrojta kauzën tonë:

- Po ne, vajza? Kemi fatin të jemi shoqet më të mira në botë. Miqësia a nuk është po aq hyjnore sa dashuria? Po aq e fortë? Po aq e gjatë?

Rafaela u mendua dhe tha:

- Po, më shumë sesa dashuria, Kolomba, në qoftë se do mendimin tim! Prindërit e mi u ndanë menjëherë pas lindjes sime dhe unë tashmë kam një koleksion të madh me njerjë dhe njerka.

Ne e miratuam. Në familjen time, as babi, as mami, as xhaxhallarët apo hallat nuk jetojnë më nën të njëjtën çati me personin me të cilin kanë bërë fëmijët e tyre. Po ashtu, pak a shumë, edhe në rrethin e shoqërisë. Për më tepër, profesori i histori-geografisë, zoti Burgos, na e kishte thënë në shkollë: sipas statistikave, brezi ynë do të ketë shumë zanate dhe do të formojë disa çifte. Kjo është bota moderne! Për mua nuk ka problem, së pari, sepse nuk kam asnjë ide të profesionit që mund të ushtroj, pastaj, meqenëse

nuk e di se kush mashkull do të më përshtatet, më mirë të provoj disa.

(Megjithatë, kur shkruaj këtë dua t'ia vesh vetes me shpullë, sepse kam lënë pas dore Lukasin, Lukasin për të cilin jam si e çmendur që nga shikimi i parë, Lukasin për të cilin mendoj natë e ditë. Por, me qetësi, edhe pse jam e bindur se Lukasi është mashkulli i jetës sime, ai vazhdon marrëdhënien me atë bushtrën, Vanesën, e për më tepër ai do të shkojë në Bruksel për të përfunduar studimet e tij.)

Anushka ishte dakord që dashuria është kalimtare; edhe pse prindërit e saj jetojnë së bashku, ata nuk e prekin apo puthin më njëri-tjetrin, aq sa ajo dhe vëllai i saj janë të sigurt se janë fëmijë *in vitro*. Ndërsa Julia pyeti:

- Që dashuritë janë jetëshkurtra, për këtë kemi dëshmi. Por, a njohim miqësi shumë të gjata?

Këtu përgjigjet vërshuan: secila prej nesh kishte, në rrethin e të rriturve që frekuentonte, shembuj miqësish që kanë kaluar dekada. Gjyqi përfundoi: liruam miqësinë dhe dashurinë e futëm në burg për pabesi! Më tej arritëm në përfundimin se gjuha franceze nuk duhet ta lejonte fjalën “dashuri” të bënte rimë me fjalën “përjetësi” dhe se kishte të drejtë që fjalën “miqësi” ta bashkonte me “gjithësi”.

Të inkurajuara nga ky konstatim blemë një dry te një nga shitësit ambulant, që i ndruhej ardhjes së

policëve dhe hipëm tek ura e mbushur me hekurishte, krenare, triumfuese, të zhveshura nga frika e të qenët qesharake, që ndonjëherë kishim ndier duke u matur vetëm si vajza. Si shoqe tani ndiheshim po aq të forta, sa çiftet na dukeshin si diçka e çmendur.

- Sa kohë kanë që janë bashkë japonezi dhe japonezja? - më pyeti Rafaela duke më goditur me bërryl. - Një muaj? Një vit? Dhe për sa kohë akoma. Ah, ç'mjerim!

E denjë për reputacionin e saj, Julia tha një replikë nga Shekspiri që e përshtati me situatën: “Të jetosh gjatë e martuar nuk do të thotë se je e mirëmartuar; e mirëmartuar është ajo që vdes e re”. Kjo na bëri për të qeshur fillimisht, sepse ishte një budallallëk, pastaj sepse ishim të lumtura që kishim një shoqe që citonte Shekspirin me lehtësinë e një adoleshenteje që këndon një këngë. Shumë shik, apo jo?

Gjatë kohës që gërvishtëm me biçak inicialet tona, ne u tallëm me të dashuruarit, të rinj e të vjetër, sepse i konsideronim buzëqumësht, të përkohshëm, të lëkundshëm. I ndalëm talljet tona vetëm para dy të rinjve italianë të sapomartuar: ajo ishte me të vërtetë e lezetshme me fustanin prej dantelle, ai ngjante si një princ, dhe të dy shkëlqenin si dielli mbi ujërat e Senës.

Vetëm ata dhe ne kishim të drejtë të nënshkruanim ndjenja të palëkundura. Duke mbyllur drynin, të

gjunjëzuara mbi dërrasat e urës, me duart e kapura, ne pohanim me solemnitet të ngazëllyer që ishim katër shoqe të ngushta e përgjithmonë.

Gjatë kësaj heshtjeje kaq të pasur, kaq të përsosur, Julia na habiti duke murmuritur:

- E bëra.

Nuk e kuptuam menjëherë se çfarë donte të thoshte, kështu që iu desh të rifillonte:

- E bëra këtë verë. Për herë të parë.

Një grup fëmijësh marshoi mbi urë duke hungërirë; vraponin aq shpejt, sa ura po lëkundej.

Një mpirje e thellë na ngriu në vend. Dielli ngrohte fytyrat tona. Asnjëherë bebja e syve tanë nuk ish dukur aq e zbehtë. Heshtja mbretëroi derisa sirena e një anijeje e theu atë.

- Me kë? - pyeti Rafaela.

- Terencin.

Emri anglez na hutoi po aq sa dhe akti. Si njëri dhe tjetri për ne ishin të panjohur. Të bësh dashuri, dhe me një Terenc për më tepër. Ja diçka që ishte dy herë më ekzotike. Dyfish erotike, gjithashtu. Në fillim e imagjinova Terencin si një Lukas britanik, një Lukas me balluke dhe këpucë lëkure.

Duke parë ekstazën tonë, Julia u skuq e tëra. Nga simpatia, u skuq dhe unë gjithashtu.

- Ishte mirë? - shpërtheu Anushka.

Julia uli kokën. Asgjë nuk mund të më prekte më shumë se kjo pulitje qepallash kaq e këndshme, e turpshme, si një perde mëndafshi që mbyllet në një skenë intime: sigurisht që ishte mirë, thoshte kjo sjellje e rafinuar, sigurisht që ishte e mrekullueshme.

Qëndruam një kohë të gjatë pa fjalë.

Rrugës për në shtëpi, Julia doli nga heshtja e saj për t'iu referuar Shekspirit: “Çfarë e shpreh më mirë gëzimin se sa heshtja? Në qoftë se do të mund të them se sa e madhe ishte lumturia ime, kjo do të thotë se ishte e vogël”.

Julia, Julia ime, Julia kaq e afërt e me faqet topolake prej fëmije, Julia që vjen ndonjëherë me një kordele prej engjëlli mbi flokët e saj të verdhë të krehur me kujdes, Julia e kaloi derën sekrete përmes së cilës bëhesh grua.

Isha krejt e shtangur.

Tashmë duhet të reformoj mënyrën si e shoh atë.

Ditari i Anushkës

Jam një fyçkë, dhe e kam me provë.

Julia e bëri! Po, Julia e bëri. Ndërsa unë ende nuk jam puthur.

Ç'budallaqe... Mirë që nuk frekuentoj djemtë, por së shpejti dhe vajzat gjithashtu do të më lënë pas

dore. Më se normale: do e kenë kuptuar se me moshë mendore jam vetëm dymbëdhjetë vjeçe.

Jo, dymbëdhjetë vjeçe fizikisht.

Të dyja, ndoshta.

“Derrit i hahen të gjitha”, përsërit babi i shkretë kur flet për mua. Çfarë gabimi! Nuk vlej as edhe një qindarkë. Nuk kam trup, as kokë, e as zemër. Në vend të gëzohem për Julian, përqendrohem te vetja, zhytem edhe më thellë, notoj në turpin tim. Një oqean egoizmi.

Anushka e urren Anushkën.

Ditari i Rafaelës

Çfarë kam?

Sonte jam tejet e zymtë. Edhe pse kam kaluar ditën me shoqet e mia dhe - për përjetësinë - lamë shenjën tonë në urën e Arteve, ndihem bosh, e lodhur, e qullët, e kotë, ujë i ndenjurrjedh në damarët e mi.

E pakuptueshme...

Kalimi nga shtrati në tavolinën e punës më dërmon. Heqja e këpucëve më dha marramendje. Tensioni duhet të gravitojë rreth katrës.

Dhe nesër filloj vitin e tretë. Në vit të tretë, unë!
Unë.

Çfarë kam?

Këtë pasdite piva vetëm lëng frutash për të qenë në një nivel me vajzat dhe tani kam një migrenë, që është normale pas disa shishesh me vodka e përzierje të tjera. Mami më gjeti të shtrirë sa gjatë-gjerë në divan. Në vend të shqetësohej kur i thashë se jam në agoni, ajo qeshi me të madhe dhe më tha se ishte më se e zakonshme.

Në moshën time, çdo gjë që neve na duket jonormale, të rriturit e shohin si normale. Është rraskapitëse të jesh gjashtëmbëdhjetëvjeçare. Sidomos kur e ndien veten tetëdhjetë.

Çfarë kam bërë?

Çfarë nuk kam bërë?

Ditari i Anushkës

Ora dy e mëngjesit. U mendova gjatë.

Normalisht, pas Julias duhet të jetë radha e Kolombës, pastaj unë dhe pastaj Rafaela.

Po, Julia, Kolomba, unë, Rafaela. Sipas kësaj radhe.

Djemtë e pëlqejnë shumë Kolombën. Edhe mua gjithashtu, edhe pse nuk dua t'i trashëgoj vithet e mëdha apo gjinjtë e saj të bollshëm - do të kisha përshtypjen se po dilja xhiro me qeset e pazarit në trup. Nuk e kuptoj sesi arrin t'ia dalë Kolomba, sepse lëviz pa problem.

Pastaj është radha ime. Edhe pse nuk më pëlqen vetja, jam më e bukur se Rafaela. Mirë, pra, jam unë ajo që e gjykoj veten të shëmtuar, jo të tjerët - jam krejtësisht perfeksioniste - së dyti, Rafaela nuk ka fat. Ajo ndodhet në kufirin e shëmtisë - edhe pse “nuk dihet se nga cila anë e kufirit”, do të pëshpëriste babi.

Oh, nuk jam kaq e keqe kur shkruaj këto gjëra. Gjithkush e mendon si unë. Rafaela e thotë dhe vetë. Ndihet e trazuar nga ajo “anë mashkullore” që sheh te vetja. Kur ajo fillon me këto kritika të vetes, ne protestojmë; normale, ky është roli i shoqeve të ngushta, dhe i gjejmë një mijë e një cilësi për t’ia ngritur moralin. Por mund të them se ka të drejtë, sepse ndonjëherë Rafaela duket si i vëllai i saj.

Po, e di, ajo nuk ka vëlla, por kuptohet qartë çfarë dua të them.

Ditari i Kolombës

Ora tre e mëngjesit. Pagjumësia u rikthye, kjo bushtër që hiqet si shoqja ime e ngushtë.

Mendimet vrullojnë në kokën time. Mendoj për fillimin e shkollës. Mendoj për Julian.

A u dorëzua? A e dëshironte vetë?

T’i thuash “po” një djali, është e lehtë. T’i thuash “po” vetes, kushton.

Dua të jem unë që vendos. Dua të dominoj, nëse jo partnerin tim, të paktën personalitetin tim.

Ç'shaka! Tashmë do të kisha pasur marrëdhënie seksuale në qoftë se do t'u isha bindur djemve që më kërkojnë. Kam rezistuar për shkak se tek unë nderi tejkalon kuriozitetin, duhet të jem dakord.

Nëse Lukasi do ma propozonte, ndoshta...

Julia mos e bëri vallë për të zbuluar kënaqësinë? Sepse ajo e do Terencin? Sepse ai ka këmbëngulur aq shumë, sa kjo ishte e vetmja mënyrë për ta hequr qafe?

Gjithsesi, ajo duket e lumtur.

Duhet të fle. Më lër rehat pagjumësi! Nesër do të kem rrathë në sy dhe vështirësi për t'u përqendruar, do t'i dukem si teveqelet mësuesve, dhe shoqeve si e shkalafitur. Faleminderit për dhuratën!

Ditari i Anushkës

Ora pesë e mëngjesit!

Fakti që Julia është bërë grua më trondit. Ka marrë fund, nuk jam më e imunizuar. Një ditë do të duhet ta bëj dhe unë. Nuk kam asnjë dëshirë.

Kthehem sa nga një anë e krevatit në tjetrën, shkelmoj batanijen dhe e sistemoj sërish, bëj boks me jastëkët. Ah, sikur të mund të mendoja për ndonjë gjë

tjetër e jo për veten, jam e helmuar nga shqetësimet e genies sime të vogël.

Siç e përsërittë babi, do të shijoja më shumë veten, në qoftë se do të isha më pak egoiste.

Ditari i Julias

Mrekulli! Në këtë ditë të parë të shkollës zbulova se i kisha të gjitha opsionet e përzgjedhura, mësuesit që doja dhe, si detyrë e mesit të vitit në orën e teatrit, zoti Palankini na dha mundësinë të përgatisim *Romeo dhe Zhulietën*.

Romeo dhe Zhulieta është vepra që parapëlqej. Nuk mbaj mend në ç'moshë e kam shijuar për herë të parë, por nëna ime, e dashuruar pas Shekspirit, më çoi menjëherë ta shihja shfaqjen. Mos ishte vallë ky fillimi i dashurisë sime për teatrin? Në kujtimet e mia kam imazhin e Otellos - ia kisha plasur të qarit kur ky njeri xheloz dhe paranojak kishte mbytur Desdemonën, por më kishte pëlqyer dhe fakti që kisha qarë. A e kam dëgjuar *Romeo dhe Zhulietën* kur isha ende e mitur, apo në barkun e nënës? Po, ndoshta isha vetëm një fetus kur kënga e bilbilit u përzje me fjalët e zjarrta të të dashuruarve veronezë. Sapo fillon kjo histori, unë ndihem si në shtëpi, ndiej se flasin për mua, jam Kapuletët dhe Montagët,

Zhuljeta, po aq sa dhe Romeo, eci drejt fatit të tmerrshëm që më pret, e gatshme, e nënshtruar, duke ndier një kënaqësi të shqetësuar gjatë skenave të rralla të lumturisë.

Kam vendosur të luaj Zhulietën. Zoti Palankini duhet të më përzgjedhë. Sigurisht, vajzat e shkollës e dëshirojnë këtë rol, por jam unë ajo që do ta fitoj, nëse bëhet me audicion. Që sonte do të përsëris skenën e ballkonit. “Le të shkojmë në heshtje dhe ngadalë: le të pengohen ata që vrapojnë.”

Më duhet ta paralajmëroj Terencin, që ia tregova gocave kur ishim në urën e Arteve. Por në të njëjtën kohë, pse i duhet dhënë kaq rëndësi? Ata vështirë se mund të takohen. Mes Parisit dhe Londrës janë 393 kilometra, një det, greva trenash dhe armiqësi shekullore. Nuk ka nevojë për komplimente. “Ndarja është një pikëllim kaq i ëmbël.”

Terenc.

A do t’i vizatoj tiparet e tua në fytyrën e aktorit që do të luajë Romeon?

Kush do ta ketë atë rol?

Në çdo rast, në qoftë se një tjetër fiton rolin e Zhulietës, unë do ta hedh nga shkallët. E kam seriozisht!

Ditari i Kolombës

Ja pra, në vit të tretë! Kur isha e vogël, në shkollë apo në kolegji, nxënësit e liceut më bënë të ndiheshin e ndrojtur, nuk mendoja se një ditë do të kisha moshën e tyre, shtatin e rrobat e tyre, shalë të papara, cica të vërteta. Nuk luanin më - as topa djegësi e as me peta - kishin zëra prej të rriturish dhe silleshin vërdallë me njëri-tjetrin - gocat dhe çunat - në një mënyrë të dyshimtë, të çuditshme. Ngjanin si të rritur, të cilët i kishin parkuar gabimisht në një shkollë. A jam dhe unë e tillë tashmë?

Studentët e vitit të fundit më bëjnë këtë efekt sot. Vajzat nuk vishen si shoqet e mia, djemtë duken si burra. Jo vetëm që kanë një kat të tërë për vete, por edhe në oborr apo në mensë qëndrojnë bashkë, të vetëdijshëm për superioritetin e tyre, dhe na injorojnë ne, të varfrit e viteve të ulëta.

Në shkollën tonë sundon një rregull i pashprehur: një vajzë e vitit të ulët nuk duhet të dalë me një djalë në vitin e fundit. Dhe anasjelltas. Në qoftë se njëra prej nesh e thyen këtë, kjo do të thotë që ajo është tradhtarë, ndahet nga grupi i saj dhe humb shoqet.

Kurrë nuk do ta kem këtë kurajë, edhe pse kam vënë re se Oskari, vëllai i Lenës, më ka kërkuar disa herë me sy. Oskari nuk është i keq, për më tepër që është mbi tetëmbëdhjetë vjeç...

Përveç kësaj, gjatë gjithë ditës sot vëzhgova Julian.

Diagnoza ime? Nuk ka ndryshuar thelbësisht. Asgjë në trupin e saj nuk mishëron gruan dhe mendimet e saj nuk shkojnë drejt temave të ndryshme.

Nuk e di nëse duhet të gëzohem apo të trishtohem. Prisja një ndryshim më të thellë.

Vetëm kur përmendet Terenci ajo lëkundet dhe bëhet misterioze, e pasuruar nga një ndjenjë e panjohur për ne.

Në të vërtetë, m'i ngriti nervat. E ka mendjen vetëm për të luajtur Zhulietën në shfaqje, edhe mua dhe Anushkës do të na pëlqente gjithashtu. Kur ia thamë, na uli moralin fare duke thënë se Anushkës i mungonte pjekuria për të luajtur rolin e të dashuruarës, ndërsa mua më këshilloi rolin e dados; më komikun. Isha gati t'i gjuaja me shpullë! Po, kam forma, madje edhe gjoks më shumë se ajo, por kjo nuk do thotë që duhet me doemos të kem role shërbëtoresh. Për pak sa nuk i thashë që roli i Zhulietës kërkon një kompozim shumë larg prej saj, sepse Zhulieta ishte e virgjër, por e qepa në momentin e fundit. Vetëm me djemtë jam në gjendje të dukem e vendosur; përballë një vajze e vë veten në vendin e saj.

*

*Mesnatë! Shkëmbime mesazhesh mes Anushkës,
Kolombës, Julias, Rafaelës.*

ANUSHKA.

Vajza, më ndihmoni! Babi ende nuk ka ardhur në shtëpi. Kur u kthjem nga Korsika, ai duhet të kalonte disa orë në Marsejë për punën e tij dhe pastaj do të vinte në Paris. E presim që prej pesë ditësh... Sonte, mami po qan në dhomën e saj. Ndiej se diçka e keqe ka ndodhur.

RAFAELA.

Njoftoni policinë.

ANUSHKA.

Mami refuzon. Zë be se babai nuk është zhdukur, se ajo ka “prova që është gjallë”. Çfarë shprehje.

RAFAELA.

Kjo do të thotë që e kanë rrëmbyer? E kanë marrë peng?

ANUSHKA.

Sapo e pyeta atë. M'u përgjigj: "Eh sikur të ishte kështu!". Pastaj, mua dhe vëllait na i ktheu kurrizin dhe mbylli derën.

JULIA.

Babai yt nuk përgjigjet në telefon?

ANUSHKA.

Jo.

KOLOMBA.

Shkruaji një mesazh. Një mesazh shqetësues. Një mesazh ku i shpjegon se je në panik dhe se do të bësh ndonjë çmenduri.

ANUSHKA.

Një çmenduri?

KOLOMBA.

Të tipit... që do hidhesh nga dritarja ose që do të pish zbardhues rrobash.

ANUSHKA.

Je çmendur! Situata na shqetëson mjaftueshëm kështu pa shtuar dhe unë budallallëqe.

KOLOMBA.

Bëj si po të them.

RAFAELA.

Kolomba ka të drejtë.

JULIA.

Dhe unë pajtohem.

ANUSHKA.

Ok.

KOLOMBA, RAFAELA, JULIA.

Pra?

ANUSHKA.

Po më merr në telefon!

*

Ditari i Anushkës

Nuk e kuptoj. Babi donte të më qetësonte në telefon, megjithatë, sa herë që e pyesja “kur do të kthehesh?” ai fillonte të qante.

Lotët e babait tim më tmerruan.